

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου

Βλέπω το έριξες στην κοσμική ζωή, Εγγλέζες τσάγια, κοινωνικότητες, κοσμικότητες, αν μείνεις λίγο ακόμα θα γίνεις Χατζηβασιλάτος!!! Ευτυχώς που φεύγεις δηλαδή και όταν θα διαβάζεται τουτο το κείμενο, εσύ θα μαζεύεις τις βαλίτσες σου. Κι άσε το Μεσσάρη στην καλοτυχιά του να είναι στον τόπο του από τους λίγους τους χωρίς άτος στην Κεφαλλονιά. Είναι κι Φραγγιάς βέβαια κι ο Σιμωτάς, τον θυμάσιον τον Παναγιώτη τον Σιμωτά; Δούλευε στο Προξενείο κι έγιε μόνιμος κι έφυγε στην Ελλάδα. Μόνο να μου πεις πότε η Κεφαλλονία γράφεται με δύο λάμδα και τότε με ένα, πότε με ω και πότε με ο. Ανάποδα όλα, μωρέ παιδάκι μου σ' αυτό το νησί. Το κουνάνε κι οι οειδοί κάθε τόσο και λένε και το όμορφο για τους Κεφαλωνίτες. "Να φυλάς από Ζακυθινόνε την κοπέλα σου κι από Κεφαλωνίτη την...κασέλα σου".

Φαίνεται οι Ζακυθινοί έχουν το όνομα για ερωτιάριδες και οι Κεφαλωνίτες για οικονομολόγοι. Πάντως όλοι οι Επανήσιοι είναι καλοπροαιρετοί άνθρωποι με ωραία έθιμα και παραδόσεις. Κι ας έχουν το ανέκδοτο πως ο Γεράσιμος πήγε να ξεγελάσει τον Διονύσο (τα πο συνηθισμένα ονόματα αφού έχουν τα σκηνώματα των Αγίων) το ξέρεις το ανέκδοτο; Πήγε λοιπόν ο Γεράσιμος με κάλπικο τάλπρο να αγοράσει από τον Νιόνιο καναρίνι, Κι όταν έφευγε από το καϊκί φωνάζει του Νιόνιου, "Ε, ορέ Νιόνιο, όταν χαλάσεις το τάλρο να μου στείλεις τα ρέστα". Κι ο Νιόνιος, που το καναρίνι ήταν σπουργίτη βαμμένο, του απαντάει. "Κι όταν κελαΐδίσει το καναρίνι να μου στείλεις του νότες".

Τώρα για την περιγραφή της κοινωνίας που γράφεις φαίνονται οι Βρετανοί σαν μειονότητα, σαν μόνιμοι κάτοικοι, είναι τόσοι πολλοί; Ξέρω είναι Ευρωπαίοι που ζούν μόνιμα ή τον περισσότερα καιρό τους στην Ελλάδα, ένα ζευγάρο Γερμανοί, δίπλα σ'έναν ξαδερφό μου έχουν μαζέψει από όλα τα ζώα μέχρι γαϊδούρι, που δνε το χρωστιούν ποτέ, έτσι για οικιακό ζώο! Και του δίνουν τα κουνέλια και του ζητάνε να σφάξει τα κοτόπουλα. Και θυμάμαι τα χρόνια τα παλιά, φίλε μου, ήμουνα παιδί και το να πάμε στον Άγιο ήταν μεγάλο και εντυπωσιακό ταξίδι. Κι η Ζάκυνθος κι η Κεφαλονιά όμορφες πόλεις, πέρα από τις ομορφιές του νησιού. Με τα γιασεμιά τους, τους δρόμους με τι καμάρες, τι μουσική και την αρχοντιά τους, εκείνη την παραδοσιακή αρχοντιά, το σεβασμό στο χτες. Η φίλη μας η κ. Αυγουστίνου μιλάει με καμάρι το όπι έποιες τις αδελφές του Ξενόπουλου, ήταν

γειτόνισσες.

Και ήρθε ο πόλεμος και ήρθε ο σεισμός του 53 και ήρθε κι ο ξενημερός. Και τα ζήσαμε όλα αυτά. Συγκλονιστικές αλλαγές! Κι ανάμεσα σ' όλα αυτά και η κατοχή! Που δεν ήταν πολύχρονη αλλά ήταν τόσο η εξαθλίωση που όσοι την έζησαν τη θυμούνται σαν να ήταν αιώνας. Οι εμπειρίες που ζήσαμε, οι εμπειρίες της ζωής μας. Αυτές μας έδωσαν τη δύναμη να αντέξουμε και να ξεπεράσουμε και το σκλαβοπαζαρό, την ξενπειά. Δεν το βλέπουμε έτσι, δεν το θέλουμε έτσι, βλέπουμε και ΠΡΕΠΕΙ να βλέπουμε το ι δημιουργήσαμε, πώς τα καταφέραμε, τη κερδίσαμε από τη ζωή. Να είμαστε καλά, ζήσαμε σε δύσκολες εποχές, ζόύμε σε κοσμογονική εποχή όμως έχουμε καλά γεράματα, ας ευχαριστήσουμε με τον ποιπο... σ' ευχαριστώ για τα βουνά και για τους κάμπους που είδα.

Α Λ Υ Τ Ρ Ω Τ Ο Ι

Αφήσαμε τον ήλιο

στον ανεμόμυλο του νησιώτικου ονείρου.

Για μια ιδέα σιγουριάς
για μια σταλιά από ζήσην.Η στέρπη των παιδικών μας χρόνων
έγινε η συνισταμένη του είναι μας.

Ζούμε για να δουλεύουμε

και ξεγελάμε
εαυτούς και αλλήλους

μ' ένα καινούριο ρούχο χαρά,

μ' ένα αυτοκίνητο πολυτέλεια.

Ζούμε μ' ένα απόνι

που τραγουδάει τη νοσταλγία,

μ' ένα φιλί της μάνας φυλαχτό,

μ' ένα παιδί που τριγυρνάει ξυπόλυτο,

με μια μνήμη που λυγίζει τα βράδια

και γίνεται βροχά.

Ζούμε πιο μετρημένα μες στην ανεσή μας
που δεν φτάνει ως την καρδιά.

Δεν λυτρωθήκαμε ακόμα!

Αυτό είναι το επιτύμβιο

που θα κλείσει την ιστορία μας.

Γρηγόρης

Ευαγγελάτος Κώστας**Τύμος στην Κεφαλονιά**

Σε γνωρίζω από την χρώση του ελάτινου βυνού. Σε γνωρίζω από την κόψη του ερωτικού σπασμού. Σε ζεχνόν σταν αλαργεύω στο απόμενο του νου. Σε θυμάμαι με λωνύδια στην αρτάνα του εργομού. Σε θρηνώ στ' απομεινάρια του αδόμαστου σισμού. Σε μηνό στα σπήλαια σου στα τρισέγκατα της γης. Σε αισθάνομαι για φάρο στην ακτή της αλλαγής. Σε οικτύρο που ανατρέψει της πλεκτάνης ζηλωτές. Σε θαυμάζω που υφαίνεις ρηγκέλευθες μορφές. Σε πενθόμε με τσοφοδίλια σε λιβάδια χλοερά. Σε γιορτάζω με μπουμπούκια αναστάτιμα σπερνά. Χαίρε φως του Ιονίου και του Διαφωτισμού. Χαίρε νύχτα της αφύσσου μεσ' το χάσμα του γκρεμού. Χαίρε νήσος με πυξίδα του Αγίου των καθαριών. Χαίρε λάβαρο επλίδας στου αγώνα το βωμό. Χαίρε μήτρα της οδύνης ομογάλακτου θυμού. Χαίρε της αδελφοσύνης και του δίκιου πετενίου. Χαίρε σμαραγδί λιμάνι αποδήμων φυλαχτού. Χαίρε πέτρομα σελήνης με ασήμι στο βυνό. Ταξίδευες και φωτίζεις τα θολόπλευστα στενά μες' του «είναι» το μεδούνι λατρευτή Κεφαλονιά!

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Αμάν Γρηγόρη, ένα τοαγάκι ήπια με μερικούς Βρετανοκεφαλονίτες και το έκανες «κοσμική ζωή» και «κοινωνικόπιτα»! Δηλαδή, τί θα έγραφες αν ήμουν προσκεκλημένος στο δείπνο προς την πιόνι του Ομπάμα; Πάντως, εδώ που τα λέμε, φίλε μου, καλά που δεν με κάλεσαν γιατί θα έμενα νησιτικός! Να φώ εγώ αυτά πού τιάσιαν τον πλανητάρχη; Γαρίδες με ριζότο και σφυρίδα με βραστά λαχανικά. Αη' δεν σφάξανε!

Χάθηκαν οι γαρίδες σαγανάκι και αρνί γάλακτος στο φούρνο με τις πατατούλες του, το σκορδάκι του, το λεμονάκι του, τη ρίγαντ και το πιπέρι, να φχαριστηθεί ο Ομπάμα ελληνικό φαγητό και να γλύφει τα δάχτυλά του;

Σιγά την «υψηλή κουζίνα» πια, άνοστη, ανάλατη και κακομαγειρεμένη. Υπάρχει καλύτερη κουζίνα από την Χριστίνα Μαρκαντωνάτου, την Χρυσάνθη Σαμαρά, την Φωτεινή Τσιρέκα, ή την Τζένη Νικολαΐδη για να αναφέρω φίλες μόνο στο Σίδνεϊ που με έχουν κακομάθει και χιλιάδες άλλες συμπατιριώσεις μας με τις «σπεσιαλιτέ» τους; Να μην τρελαθώ!

Αλλά κι' εσύ δεν πας πίσω στην μαγειρική, αγαπητέ Γρηγόρη, μια χαρά τα καταφέρνεις με τα ολόφρεσκα λαχανικά και ζαρζαβατικά από τον κάποιο σου, όμως έγραψα για φαγητό και ξέφυγα από το θέμα μου. Αν και εδώ στην Ελλάδα δεν έχω παράπονο με τα φαγητά των φίλενάδων μου.

Οσον αφορά στους Βρετανούς της Κεφαλονιάς, περίπου 3000 το χειμώνα και 4000 το καλοκαίρι, είναι αυτονότιο πως πρόκειται για φιλέλληνες γιατί αν δεν μάς συμπαθούσαν θα πήγαιναν στην Τουρκία ή την Αλβανία. Υπάρχει, όμως και το οικονομικό συμφέρον για εκείνους, επειδή πωλούν ακριβά τα σπίτια τους στην Βρετανία, αγοράζουν ένα φθηνότερο σπίτι στην Κεφαλονιά και τούς περισσεύει ένα κεφάλαιο. Εξάλλου, με τις συντάξεις τους ζουν πιο άνετα στην Ελλάδα και το σπουδαίοτερο, ο ελληνικός ήλιος ζεσταίνει το κοκκαλάκι τους.

Η Ελλάδα και η Κεφαλονιά ειδικότερα ωφελούνται από το εισόδημα των χιλιάδων Βρετανών που φέρνουν κάθε μήνα και το δαπανούν για το φαγητό τους και άλλα έξοδα. Ως επί το πλείστο είναι μορφωμένοι άνθρωποι, φιλάνθρωποι και φιλόζωοι, που προσφέρουν πολύτιμη εθελοντική εργασία ανάλογα με τις γνώσεις τους στην κεφαλονίτικη κοινωνία.

Δεν ήξερα ή δεν θυμόμουν όπι η κα Αυγουστίνου είναι κεφαλονίτισσα αρχοντισσα, αλλά τώρα που το έμαθα δεν με εκπλήπτει, γιατί όπως έγραψα καθες στον «Κόσμο» το κάλλος και ο πλούτος της Κεφαλονιάς είναι ο λαός της. Θα τελειώσω, επειδή ξέρω ότι σ' ενδιαφέρει, με τη θαυμάσια εμπειρία που έζησα στο «Θέατρον» Κέντρο Πολιτισμού Ελληνικός Κόσμος, όπου το Ιδρυμα Μείζονος Ελληνισμού παρουσιάζει το «Σμύρνη μου αγαπημένη» για τρίτη συνεχή χρονιά, ένα έργο της Μιμής Νιενίση, που έγραψε:

«Υπήρξαν πολλές καταστροφές στην Ιστορία